

Bernal, 24 de febrer de 1998

Estimat Quim,

tens raó: fa mesos que no ens escrivim, i no sé pas qui hauria d'haver fet el gest primer. Ara, ja no hi ha motiu de discussió: has estat tu.

En efecte, la teva és una carta necrològica de cap a peus, i traspua la tristesa que la mort d'en Jaume Fuster et va causar, com me la va causar a mi. Jo no el coneixia tant com tu, naturalment, però havíem estat unes quantes vegades plegats, amb ell i la Maria Antònia, i sobretot recordo un dia de Sant Jordi que ens vam trobar al pati de l'Ateneu, ell, en Quim Soler i la Roser Vernet, i en acabar l'acte, ens en vam anar tots quatre a dinar en un restaurant de poca monta dels volts de la catedral. A l'Ateneu, els vaig fer una foto, que en Quim ja no va poder veure, però sí que li'n vaig enviar una còpia a la seva dona, la qual, a Girona, aquell dia que els del Bertrana homenatjaren en Pedrolo, m'ho va agrair i em va portar un exemplar d'un llibre d'en Quim, un altre element que recordava amb molt d'afecte, ja que va tenir la gentilesa de fer-me una entrevista en aquell programa de ràdio que feia i que es deia "Amb els peus a la paret". La Roser, la vaig veure al desembre a l'AELC, un dia que hi vaig anar a veure la Montserrat Bayà. I en Jaume, l'havia topat per casualitat l'any anterior, un dia que ell sortia de l'Ateneu, i jo hi anava, i em va dir que miraria de reunir alguns amics per fer-me un sopar... Tant ell com la Maria Antònia eren amics d'un amic meu de la infància, ja traspasat fa uns quants anys també.

I què em dius d'en Blai Bonet?

En fi, amic, estic commogut per la descripció que m'has fet del vetllatori i el diguem-ne "enterrament" d'en Jaume. No tinc l'adreça de la Maria Antònia, però la demanaré per E-mail a la Montserrat Bayà, per fer-li unes ratlles.

Un ocellet em va dir que, abans i després de marxar jo, vas fer uns comentaris molt suspicaços sobre el lloc on passava les nits durant la darrera estada a casa nostra. Com et pots imaginar, a mi m'agradaria que la realitat s'adigués a les elucubracions de la teva imaginació febrosa, però...

I tens raó que, si badem una mica, resultarà que ens trobarem caminant per Barcelona un dia d'aquests. Per una banda, el Col·legi de Llicenciats em va proposar d'intentar repetir el seminari ara, al març, però cal veure si s'hi inscriuen el nombre d'interessats que marca el reglament, o sigui, quinze. De moment, sé que n'hi ha set, per tant, encara no sé com anirà la cosa. Però, d'altra banda, no sé si recordaràs que l'any passat vaig enviar una sol·licitud per a una mena de bossa de treball que oferia l'Associació de Traductors Irlandesos, en un programa amb la Comissió Europea, que consistia en una residència de quatre setmanes a Irlanda, en un indret paradisiac situat a dues hores de cotxe de Dublín, entre boscos i al costat d'un llac fabulós, per fer-hi, durant l'estada, una traducció contractada per una editorial i, amb preferència, d'autor irlandès. Per raons burocràtiques, l'any passat els van donar els calés massa tard i aleshores ho van passar per enguany. Doncs bé, resulta que me l'han concedit. Em paguen 500 dòlars per a despeses de viatge, import que, com comprendràs no em cobreix el bitllet transatlàntic, a més de proporcionar-me allotjament, amb esmorzar i sopar, i de prestar-me un ordinador perquè pugui anar fent. Una

cosa curiosa, el director d'aquest lloc, irlandès ell, m'escrivi en català per l'E-mail!

De manera que, si tot va bé, a finals de març seria a Barcelona i l'abril el passaria a Irlanda. Diuen que les irlandeses de pèl roig són molt fogoses, tu! Te'n recordes de la Maureen O'Hara? Ja se'm fa la boca aigua! Nano, ja veus el que ens té reservada la vida. Per tant, cal aprofitar-la cada segon. Carpe diem!

Si t'he de dir la veritat, vaig enviar la sol·licitud convençut que no me la donarien, però es veu que el meu currículum els devia fer efecte. Ara, cal que surti el curs del Col·legi, per matar dos pardals d'un tret.

Dels crítics ja n'hem parlat prou, oi? L'altre dia, però, llegia a Serra d'Or de gener una nota d'un tal Jaume Aulet que critica com cal el llibre dels "malentranyats del rebentisme", si fa no fa amb els mateixos termes que ho feia jo. Garrotada que te crio!

Ja vaig llegir el que deia l'Alzueta a l'entorn d'això que m'expliques sobre la ILC. Quin paio, aquest! Com diu en Ruaix: si no te l'ha feta, te la farà. Jo he deixat de traduir per a Columna, perquè paguen a 60 i 90 dies!! En un moment, semblava que Muchnik (per a la qual ja saps que faig coses) aniria a parar a mans de Columna, però sortosament se l'ha quedat el Grup62, tot conservant la autonomia. Per cert que el llibre que he de traduir a Irlanda és de Muchnik, de l'autor de *El quadern de Noah*, una novel·la que es diu *Missatge en una ampolla*.

Espero que ens puguem veure ben aviat. Cal resistir, nano, peti qui peti!

Una abraçada